

lied te maken (muziek van Voormalen). Het motief door den heer Heyting daarvoor gekozen luidt: „DOM DOMMER DOMST MEER DAN DOM ALLERDOMST“, womit er nicht sich meint. Bijwijze van hulde heeft de heer August dit motief op de eerste dadasoirée voorgedragen. Het publiek hilde Zwieback. Na dit geslaagde debuut als AUGUST DE DOMME VAN DE H. K. K. hop hop (Lijn 13) heeft de heer Heyting de snit van zijn gekleede jas laten ombeelden in een onberispelijke Biedermeysnit. Th. v. D.

D A D A Ï S M E

II. Bijelke gulp behoort een pantalon I. K. Bonset

De veelvormigheid van Dada

Daar de dadaïst aan niets eenige positieve waarde hecht, aangezien hij de waarheid onbestaanbaar acht, spreekt het vanzelf, dat het dadaïsme geen bepaalden vorm heeft. Dada kan onder vele vormen tot uiting komen.

»Dada a 391 attitudes et couleurs différentes, suivant le sexe du président. Il se transforme — affirme — dit en meme temps le contraire — sans importance — crie — pêche à la ligne. Dada est le caméléon du changement rapide et intéressé« (Tristan Tzara).

De vorm, die echter het meest overeenkomt met de dadaïstische levenshouding is die welke door Picabia, Tzara, Arp, Huelsenbeck, Schwitters en Ribemont Dessaignes, tot uiting komt: de relatieve kunstvorm nl., waarbij de maker voor niets stelling neemt. Deze relatieve kunstvorm gaat altijd vergezeld van een lach.

De dadaïsten zijn de eerste die nit een overvloed van levenskracht en Optimisme, op nietcaricaturale wijze den lach in de kunst geschapen hebben. Echter niet den kunstlach. Wanneer het publiek zonder echter het wezenlijke te begrijpen — lacht bij de muziek van Vittorio Rieti, dan ergert de dadaïst zich geenszins. Hij is van meening, dat »het-zich-in-ernst« nemen de grootste fout is der vroegere kunstenaars-generaties. Men heeft muziek gemaakt waarbij men met het hoofd in de handen »peinsde« over het leed der wereld; men heeft muziek gemaakt waarop men loopt. De muziek van onzen tijd is die der zelfironie: de muziek waarop men danst en waarbij men lacht. Lach en waardeering kunnen samengaan. De dadaïstische manifestaties bewijzen dat. In plaats van tranen huilen, kan men zich ook tranen lachen, zonder dat dit de diepere beteekenis behoeft te verstoren.

De abstracte lyriek van den dichter Hans Arp is daarvan